

Sygn. akt V KK 392/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **O. T.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 12 czerwca 2018 r.,
sygn. akt II K (...) w zaskarżonej części i w tym zakresie
przekazuje sprawę w/w Sądowi do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018 r. sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego O. T. za winnego tego, że:

1. w dniu 31 marca 2017 r. w G., naruszył nietykalność funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w G. sierż. M. W., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, powodując u niego obrażenia ciała, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządu ciała na okres poniżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
2. w dniu 31 marca 2017 r. w G., spowodował u M. K. obrażenia ciała, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządu ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym działał on publicznie i bez powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone i podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy połączył i wymierzył O. T. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego:

- obowiązek naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody przez zapłatę na rzecz M. K. kwoty 3.900,31 zł,
- obowiązek częściowego zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za doznane krzywdy przez zapłatę na rzecz M. K. kwoty 3.000 zł;

Zasądzono też od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 484 zł i wymierzono mu opłatę w kwocie 180 zł.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez strony i uprawomocniło się w dniu 8 sierpnia 2018 r.

Obecnie, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny zaskarżył powyższy wyrok w zakresie braku rozstrzygnięcia o środku probacyjnym, wnosząc kasację na niekorzyść oskarżonego O. T..

Autor kasacji zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego - art. 72 § 1 k.k.,

polegające na zaniechaniu nałożenia na oskarżonego O. T. środka probacyjnego, pomimo wymierzenia mu kary pozbawienia wolności o charakterze probacyjnym i braku orzeczenia środka karnego.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w G. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona w tej sprawie przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, a sformułowane w niej zarzut i wnioski – w pełni zasługiwały na uwzględnienie, co przemawiało za rozpoznaniem nadzwyczajnego środka na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Wyrok Sądu Rejonowego w G. w niniejszej sprawie rzeczywiście zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego wskazanym w zarzucie kasacji.

Stosownie do dyspozycji art. 72 § 1 k.k. zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, które nie jest połączone z jednoczesnym orzeczeniem środka karnego, zobowiązuje sąd do nałożenia na oskarżonego przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w pkt 1-8 ww. przepisu.

W realiach tej sprawy, Sąd Rejonowy w G. uznał, że w odniesieniu do osk. O. T. zachodzą przesłanki wskazane w art. 69 § 1 k.k. przemawiające za warunkowym zawieszeniem wobec niego orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Ograniczył się jednak do zastosowania wobec oskarżonego jedynie środków kompensacyjnych, orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 k.k., w postaci obowiązku naprawienia szkody oraz częściowego zadośćuczynienia. Nie dostrzegł natomiast, że przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności odstępnie od orzeczenia środków karnych zobowiązuje do nałożenia na oskarżonego przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w art. 72 § 1 pkt 1 – 8 k.k. W sytuacji bowiem, gdy Sąd orzekając karę pozbawienia wolności o charakterze probacyjnym nie orzeka środka karnego, nałożenie obowiązku probacyjnego ma charakter bezwzględny, od którego ustawa nie przewiduje żadnych wyjątków.

W tej sytuacji, brak zamieszczenia w wyroku Sądu Rejonowego w G. rozstrzygnięcia o nałożeniu na osk. O. T. środka probacyjnego, stanowi rażącą obrazę przepisu art. 72 § 1 k.k., której wpływ na treść wydanego orzeczenia, należy ocenić jako istotny.

Z tych wszystkich względów kasacja wniesiona przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego z urzędu na niekorzyść O. T., skierowana przeciwko tej części wyroku Sądu Rejonowego, która nie zawierała rozstrzygnięcia mającego charakter obligatoryjny, zasługiwała na uwzględnienie. W tym więc zakresie wyrok Sądu Rejonowego w G. podlegał uchyleniu. Obecna treść przepisu art. 425 § 1 zd. drugie k.p.k. stwarza podstawę normatywną do zaskarżania i uchylania orzeczenia w części, w której nie zawiera ono określonego rozstrzygnięcia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy – w części uchylonej i przekazanej do ponownego rozpoznania, tj. w zakresie nieorzeczonego obowiązku probacyjnego – Sąd Rejonowy w G. – rozstrzygnie z uwzględnieniem obowiązujących rozwiązań ustawowych.

Trafna jest na koniec uwaga skarżącego co do tego, że w sytuacji, gdy jeden z przypisanych O. T. występów miał charakter chuligański, Sąd Rejonowy w G. powinien był w podstawie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary przywołać również § 4 przepisu art. 69 k.k., tym bardziej, że rozważania na temat tego unormowania zawarł w swoim uzasadnieniu. Jednak w tym zakresie wyrok Sądu Rejonowego nie został zaskarżony.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.